

Hvem anvender en >spændingsstrategi< for at forhindre en ny fredsarkitektur?

af Stewart Battle (EIRNS) – 11. september 2025

Ugen har indtil videre været præget af en lang række begivenheder. Fra Doha til Utah og fra Polen til Nepal befinder verden sig tydeligvis i en ustabil periode, der er fyldt med fare, og der er grobund for, at nye store kriser kan bryde ud. Det vigtigste, der er sket i denne uge, fandt dog sted i sidste uge – i Asien. Topmødet for Shanghai Cooperation Organization (SCO) 2025 i Tianjin, Kina, den 31. august til 1. september fastslog på utvetydig vis, at verden hurtigt er på vej ind i en ny periode, der vil blive defineret af stemmerne fra det globale flertal og ikke blot af de globale overherrer. Et vigtigt aspekt af dette var deltagelsen af den indiske premierminister Narendra Modi, der afholdt et vigtigt bilateralt møde med den kinesiske præsident Xi Jinping, hvor de fremmede deres to nationers relationer på trods af mange års reelle og forestillede spændinger.

Denne begivenhed, sammen med den historiske militærparade i Beijing den 3. september, var ikke kun et klart signal om, at der er et nyt system under opsejling, som kan overvinde den nuværende geopolitiks strategi om at splitte og herske, men også en håndsrækning til de vestlige nationer for at minde dem om deres bedre, antiimperialistiske traditioner. Set ud fra dette synspunkt, med det potentiale, der ligger i sidste uges begivenheder, overvej igen hvad der er sket i den mellemliggende uge, og hvem der måske forsøger at forhindre, at der opstår nogen form for rationalitet i Vesten.

Mordet på den konservative kommentator Charlie Kirk i Utah har

allerede begyndt at give de forudsigelige resultater, idet mange af hans tilhængere er sprunget op i harme og kræver borgerkrig og en total nedkæmpelse af deres politiske modstandere. Desværre truede den amerikanske præsident Donald Trump selv med sådanne handlinger i sin landsdækkende tale om aftenen den 10. september, hvor han meget bredt udtalte: »Min regering vil finde hver eneste af dem, der har bidraget til denne grusomhed og til anden politisk vold, herunder de organisationer, der finansierer og støtter den, samt dem, der går efter vores dommere, retshåndhavende myndigheder og alle andre, der skaber orden i vores land.«

Denne destabilisering kom kun en dag efter det chokerende israelske angreb i Doha, Qatar, som angiveligt overraskede selv Trump-administrationen. Mens Trumps eftergivenhed over for Israel og overbærenhed med folkemordet i Palæstina er en stor svaghed, søgte Israel klart at udnytte dette og gennemførte et luftangreb med det formål at sabotere de sidste rester af håb om fred i regionen. Som Wall Street Journal udtrykte det: Netanyahu »trænger konstant ham [Trump] op i en krog med aggressive træk, der tages uden input fra USA, og som strider mod Trumps egne mål for Mellemøsten,« selvom disse mål måske ikke er særlig imponerende.

Dernæst er der affæren med de russiske droneangreb i Polen. Ikke engang en måned efter, at præsidenterne for USA og Rusland mødtes personligt i et historisk skridt hen imod fred i Ukraine og genoprettelse af stabile relationer mellem verdens to største atomvåbenmagter, kræver ... europæiske nationer, at NATO mobiliserer sig til en forestående invasion fra Rusland. Denne begivenhed (dronekrisen) »er den alvorligste indtrængen på NATO-territorium siden alliansens grundlæggelse i 1949,« skreg Londons The Economist. Polen er nu tættere på en militær konflikt »end nogensinde siden Anden Verdenskrig,« udbrød den polske premierminister Donald Tusk. Polen har påberåbt sig NATO's artikel 4 for at indkalde til nødkonsultationer blandt sine medlemsstater.

Man må ikke glemme de voldsomme omvæltninger i Nepal, som allerede har ført til regeringens sammenbrud og indførelsen af militærstyre i landet. Protesterne, der angiveligt handlede om ytringsfrihed, var uhyggeligt voldelige og mindede om den type »farverevolutioner«, som den engelsktalende verden har brugt til at vælte en bestemt regering. Det er ikke uden betydning, at Nepal ligger på grænsen til både Indien og Kina, hvis roller er så centrale for fremkomsten af et nyt paradigme i verden.

Selvom mange detaljer om disse begivenheder stadig er ukendte, må man stille det oplagte spørgsmål: cui bono? Og hvorfor nu? Når verden står på tærsklen til et gennembrud til et nyt system, og både neokonservative og neoliberale – samt deres britiske forfædre – befinder sig i en tilstand af total desperation, hvorfor bliver der så skabt en så intens række af kriser og konflikter?

Disse begivenheder peger på, at der bevidst anvendes en »spændingsstrategi« for at sabotere det aktuelle potentiale. Borgere over hele verden, især i Vesten, må ikke lade sig piske op af sådanne begivenheder, men må i stedet handle for at realisere et sådant nyt system for samarbejde mellem nationerne. Som den kinesiske udenrigsminister Wang Yi sagde til den amerikanske udenrigsminister Marco Rubio den 10. september: »Kina og USA kæmpede engang side om side under Anden Verdenskrig for at besejre militarisme og fascisme, mens de to sider i denne nye æra bør arbejde sammen for verdensfred og velstand.« Dette blev udtrykt meget klart i Schiller Instituttets nylige erklæring: »Vestens nationer må samarbejde med den nye verdensøkonomiske orden!« Underskriv og spred den vidt omkring i de kommende dage.

Billede: Nichalp, CC BY-SA 3.0, via Wikimedia Commons